

Interzicerea Crăciunului?

Bătrânul colindător a strâns dintr-o dată în pumn globul tricotat în mijlocul puloverului.

— NU!

- Acoperiți-vă urechile!
- ÎNHĂȚĂȚI-L! au țipat poliștii, dar era prea târziu. Globul a prins viață aruncând luminițe verzi și roșii, iar pe toată aleea a răsunat un cântec.
 - „Clopoței, clopoței, vesel să sunați...“
 - Cât ai clipi, poliștii l-au trântit pe bătrân în zăpada de pe jos și i-au pus cătușe.
 - Nu veți reuși niciodată să interziceți Crăciunul! a strigat el.
 - Of, nu începe din nou, a bombănit sergenta.
 - Îl cunoști? a întrebat altcineva.
 - Dacă-l cunosc? De când cu Interzicerea Crăciunului, a petrecut mai multe Crăciunuri după gratii decât în patul lui. Pur și simplu nu poți renunța la Crăciun, nu-i aşa, Bob Trundle?

Cuvintele au prins ecou în mintea lui William:

CRĂCIUNOZAURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

Bob...

Bob...

BOB...

Trundle...

Trundle...

TRUNDLE...

— **TATĂ!** i-a scăpat băiatului din ascunzătoare, care apoi și-a acoperit repede gura cu palmele.

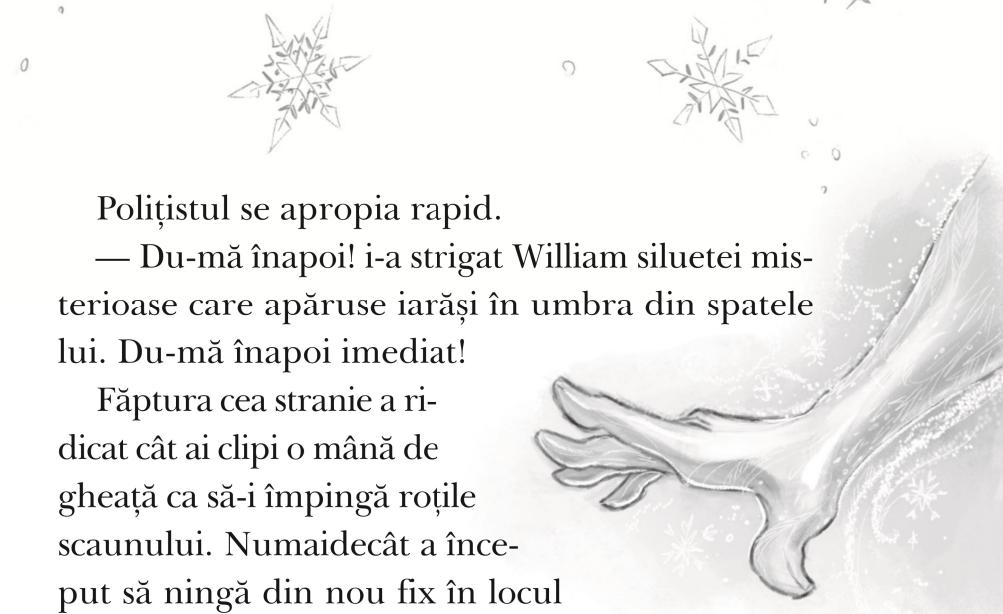
Tatăl lui era mult prea ocupat cu intratul forțat în spatele mașinii de poliție ca să-l audă țipând pe fiul lui călător în timp, dar sergenta, nu.

— Cine a vorbit? s-a răstit ea, întorcându-se și uitându-se în direcția lui William. Hei, tu de colo! Ești tot colindător?

Unul dintre polițiști a luat-o la fugă spre William. Băiatul știa că trebuie să plece cât mai repede de-acolo, dar nu se putea abține să nu se holbeze la versiunea bătrână și ridată a tatălui său din vizitor, cu cătușe la mâini, urcat în spatele unei mașini de poliție căreia agenții îi trânteau ușile. Și asta numai pentru că îndrăznise să cânte o colindă de Crăciun și purta un pulover de Crăciun!

— S-a întâmplat ceva teribil de greșit! a șoptit William.

CRĂCIUNOZAURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

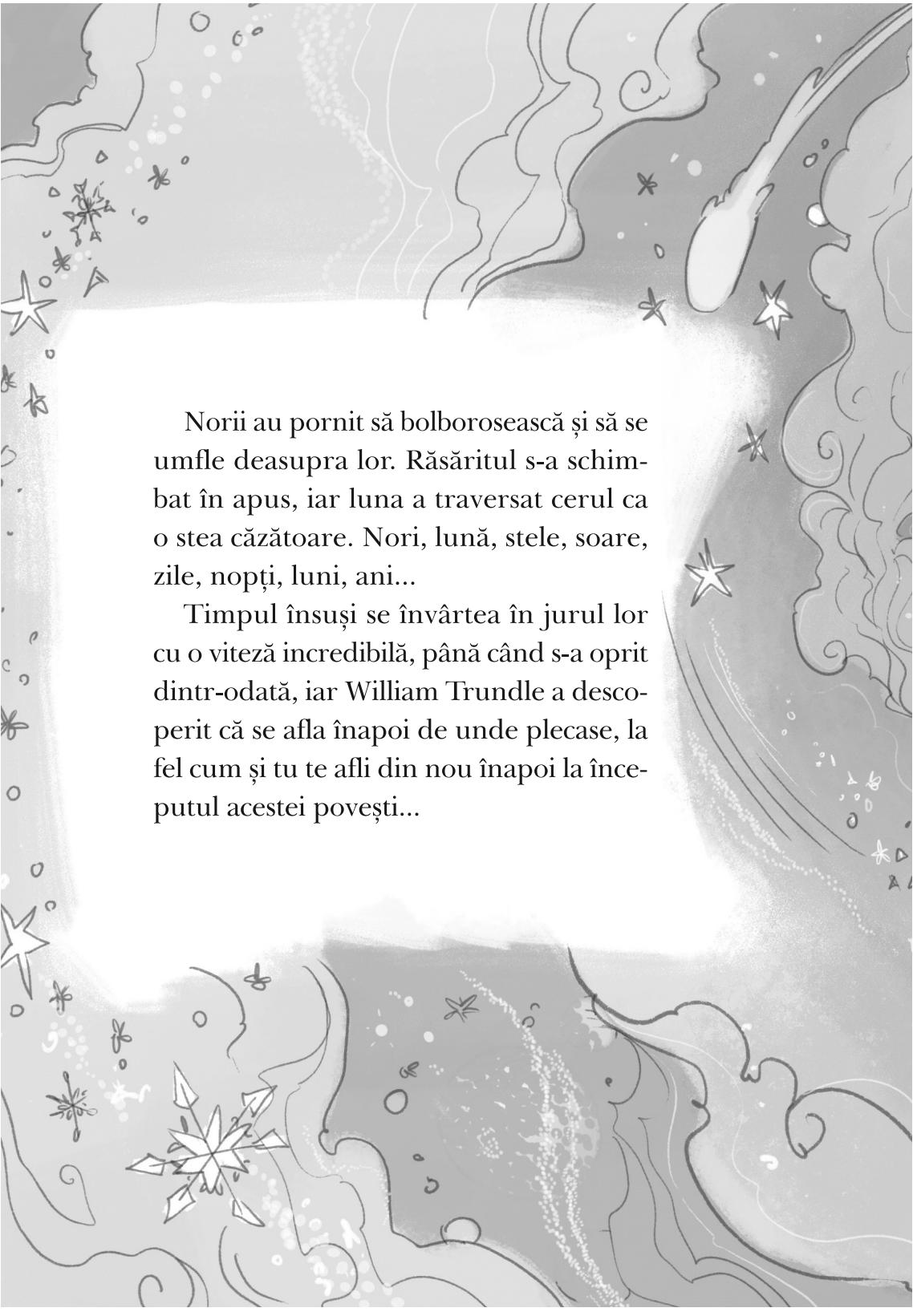
Politiștul se aprobia rapid.

— Du-mă înapoi! i-a strigat William siluetei misterioase care apăruse iarăși în umbra din spatele lui. Du-mă înapoi imediat!

Făptura cea stranie a ridicat cât ai clipi o mâna de gheăță ca să-i împingă roțile scaunului. Numai decât a început să ningă din nou fix în locul acela, formând în jurul lor un vârtej de viscol. William a simțit că temperatura scădea, iar viscolul se răsucea și se învârtea, se înțorcea și se foia, în vreme ce fascinanta siluetă misterioasă de gheăță veghea asupra lui și îl împingea înainte. Sau poate înapoi, ori poate în sus sau în jos?

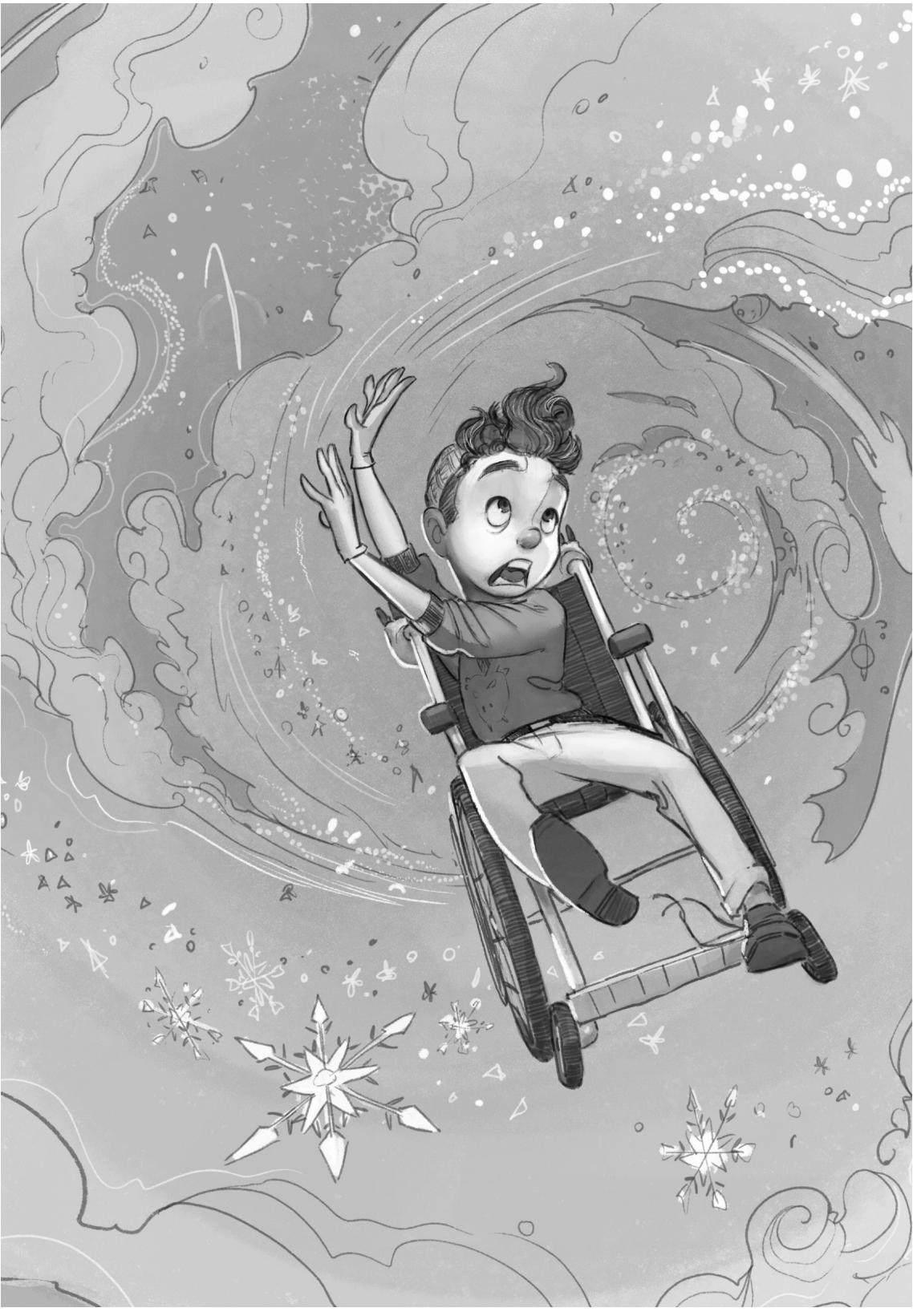
William nu știa sigur.

Tot ce putea face era să-și țină răsuflarea și să aibă încredere în această vrăjitoare de zăpadă, în această meștereasă a frigului, în Vrăjitoarea Iarnă.

Norii au pornit să bolborosească și să se umfle deasupra lor. Răsăritul s-a schimbat în apus, iar luna a traversat cerul ca o stea căzătoare. Nori, lună, stele, soare, zile, nopti, luni, ani...

Timpul însuși se învârtea în jurul lor cu o viteză incredibilă, până când s-a oprit dintr-o dată, iar William Trundle a descoperit că se afla înapoi de unde plecase, la fel cum și tu te afli din nou înapoi la începutul acestei povești...

Capitolul opt

VRĂJITOAREA IARNĂ

Toți perișorii de pe ceafa lui William s-au ridicat măciucă, de parcă prin aer plutea o vrajă. Sau poate că era doar frig.

Sau puțin din amândouă!

— Iarnă și mai **CUM?!** a țipat Pamela.

— Vrăjitoarea, a zis Sub-Zero, făcându-și vocea răgușită să sună și mai înspăimântător.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă. Nu-i cazul să vă îngrijorați. Nu-i genul acela de vrăjitoare, a spus Moșul.

— Dar vrăjitoarele n-au ce căuta în anotimpul asta. Halloweenul e pentru vrăjitoare, nu Crăciunul. Toamna, nu iarna, a zis Bob, încercând să înțeleagă această nouă informație despre Crăciun.

— Nu și când vorbim de Vrăjitoarea *Iarnă*. Ea e mereu prin preajmă. Acum, atunci, azi, ieri, mâine... a spus misterios Sub-Zero.

Din zâmbetul obraznic de pe fața lui și din tulburarea Moșului, William și-a dat seama că sprite-ul știa foarte bine că Moș Crăciun încercase să le ascundă asta.

— Despre ce vorbește, Moșule? a întrebat Brenda. Moșul a oftat.

— Bine. O să vă spun, dacă n-am încotro, dar voi nu trebuie să mai spuneți nimănuia, a zis el foarte serios.

Ceilalți s-au uitat încântați unul la altul. Oricui îi place să afle un secret!

— Așa cum știți, Polul Nord este căminul mai multor făpturi magice: al spiridușilor, al renilor zburători...

— Al unui dinozaur, a adăugat William.

— Da, și al unui dinozaur, a zâmbit Moșul.

Sub-Zero a tușit cu subînțeles.

— Și a *sprite-lor*, deși nu știu pentru câtă vreme, a adăugat Moșul, uitându-se tăios la Sub-Zero. Dar mai există aici cineva despre care nimeni nu știe nimic, o persoană despre care nimeni n-a aflat vreodată.

S-a uitat lung la ei, pentru o vreme.

— Este cel mai bine păstrat dintre secretele Crăciunului, a șoptit Moșul, ceea ce e surprinzător,

CRĂCIUNOZAURUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

pentru că este atât de puternică, încât Crăciunul însuși n-ar exista fără ea. E mai bătrână decât timpul, și totuși la fel de Tânără ca ziua de mâine. Este cunoscută numai sub numele Vrăjitoarea Iarnă.

De fiecare dată când auzea misteriosul nume, William simțea aceleași furnicături înghețate.

Brenda l-a privit pe Moș Crăciun printre gene.

— „Mai bătrână decât timpul, și totuși la fel de Tânără ca ziua de mâine?“ Asta pentru mine n-are niciun sens.

— Gândește-te puțin la un lucru. Timpul este ca un fulg de zăpadă... a zis Moș Crăciun și a ciuguit un fulg mare de pe pereții albi ai frigiderului, ținându-l în lumină să-l vadă toată lumea.

Era mare cât o farfurie, chiar și în mâinile doarfane ale Moșului, iar asta le permitea tuturor să vadă cum se întrețeseau ca pânza de păianjen toate liniile complicate.

— După cum vedeți, un fulg are multe ramificații înghețate absolut superbe – mie îmi place să le numesc țurturei – care se desfac ca niște spirale pornind din centru spre toate direcțiile imaginabile. În același fel, ziua de azi nu curge spre ziua de mâine simplu, în linie dreaptă: nu, ca să ajungem în viitor putem urma numeroase trasee. Iar traseele pe care le alegem stabilesc forma fulgului de nea al vieții noastre, a zis Moș Crăciun.

Tom Fletcher

— Cred că am înțeles, a spus Brenda. Stai puțin... ba nu, de fapt n-am înțeles deloc. Poți să repeți totul, dar mai bine?

Moșul s-a scărpinat în barbă.

— E complicat. N-am mai fost nevoit niciodată să explic cuiva călătoria magică în timp, a recunoscut el. Hai să ne imaginăm că te-ai trezit și ai hotărât să te încalți cu perechea ta preferată de pantofi. Te duci să te plimbi simțindu-te splendidă și fericită — și astfel se naște țurturelul zilei tale. Fiecare pas în pantofii tăi comozi te duce mai departe pe această ramificație anume. Iar acum hai să începem ziua din nou, numai că în loc de pantofii cei

